

3de zondag van Pasen

Lc. 24, 13-35

Er zijn evangelieverhalen die mensen heel sterk aanspreken, die ze bijna uit het hoofd kunnen navertellen: het kerstverhaal, de barmhartige Samaritaan, de verloren zoon, en hopelijk ook het evangelie van vandaag: de Emmaüsgangers. Zoals die twee vandaag op weg zijn, zou ik met u een korte ‘wandeling’ willen maken door dit evangelie, en bij een paar dingen willen stilstaan.

Om te beginnen: we hebben hier vandaag te maken met twee leerlingen die ontgoocheld zijn, verdrietig en waarschijnlijk ook bang. Jezus was uit de weg geruimd, gekruisigd. Het was afgelopen. Daarom ook dat ze van Jeruzalem terug naar Emmaus gaan. Jezus had hun wel gezegd in Jeruzalem te blijven, maar na wat er allemaal gebeurd was had dat nog maar weinig zin. Misschien werd het hun ook wel wat te warm onder de voeten. Op dat moment dat hun wanhoop het wint en ze maar terug naar huis gaan, komt Jezus naast hen lopen ‘als een vreemdeling’ zo staat er. En Hij laat ze hun nood klagen, Hij loopt letterlijk met hen mee de verkeerde kant op. Hoeveel mensen kunnen en doen dat nog de dag van vandaag? Luisteren, écht luisteren naar iemand schijnt een zeldzaam talent geworden te zijn.

Hoewel dit nog maar het begin is, zit hier al heel wat in: een ontmoeting met Jezus is niet alleen mogelijk als wij op ons best zijn, als we bidden of goede werken doen. Het kan ook als we klagen, als alles mislukt lijkt. Dat mogen de Emmaüsgangers ons vandaag al leren. Het kan zo beroerd niet zijn in ons leven, of er is hoop. Temidden van onze armoede en miserie, van onze zwakheden komt God ons tegemoet, en loopt een eindje met ons mee. De vraag is alleen of we Hem op dat moment zullen herkennen, of dat Hij net als bij de Emmaüsgangers een vreemdeling blijft.

Pas naar het einde toe, bij het breken van het brood, verandert er iets: ‘Nu gingen hun de ogen open’ staat er. Met andere woorden: iets heeft ervoor gezorgd dat de knop omging, dat er een drastische ommekeer gebeurde. Het mag doen denken aan de bekering van St. Paulus als hij op weg is naar Damascus. Wat is het dat daarvoor kan zorgen? Ik weet het niet. Als ik het wél wist zou morgen de kerk terug vol zitten.

Wat daarbij wél opvalt is dat in één adem gezegd wordt: ‘maar Hij verdween uit hun gezicht’. Ook dat is de werkelijkheid van geloven. Iets van God herkennen en ervaren heeft vaak iets weg van een flits; en even plots als Hij gekomen is verdwijnt Hij ook weer. Ge kunt God in die zin niet vasthouden: dat lukte de apostelen niet op de Thabor bij de gedaanteverandering, dat lukt ons ook niet.

Wat zo’n ervaring wel kan doen is zorgen voor een ommekeer, soms zelfs letterlijk. De Emmaüsgangers keerden op hun schreden terug, en vertelden elkaar en de andere leerlingen alles wat er gebeurd was. En daar komt de taak van ons als Kerk om de hoek kijken. De tijd van het rijke Roomse leven ligt ondertussen al ver achter ons. Voor het eerst sinds eeuwen geeft meer dan de

helft van de bevolking aan niet meer gelovig te zijn of niet meer bij een Kerk te horen. Dat wil zeggen dat wij elkaar nog meer dan vroeger nodig hebben om ons hart brandend te houden.

Sint Paulus schrijft in zijn 1ste brief aan Timotheüs: “Vergeet niet het vuur aan te wakkeren van Gods genade die in u is.” Het woordje ‘genade’ wijst op een gave: geloof komt inderdaad van God, Hij moet het schenken. Maar de aansporing aan Timotheüs het vuur aan te wakkeren geeft aan dat het ook een opgave is.

Nog veel valt er te zeggen. Over het feit dat ze vragen te blijven ‘want het wordt al avond’: juist als het donker wordt in het leven is het weldaad om iemand op uw levensweg te krijgen die een eindje met u meeloopt. Er is het feit dat ze Hem herkennen, dat hun ogen opengaan ‘toen Hij het brood brak en het hun toereikte.’ Wie denkt de Eucharistie te kunnen missen als katholiek vergist zich.

De draad die al deze gebeurtenissen aan elkaar rijgt is het besef: wie we ook zijn, wat we ook doen, of hoe onmogelijk ons leven ook lijkt: God blijft naast ons lopen en wil ons ontmoeten. Ik hoop dat ons hart hier een beetje warm voor loopt. Amen.

Johan Goris, pastoor